

- Handbook of Reading Research, Volume V (p. 261-276). Routledge.
- DCN-cahier nr. 8 (1979). Omgaan met teksten in de klas. Groningen: Wolters-Noordhoff.
- Drop, W., & Vries, J.H.L. de. (1974). *Taalbeheersing: handboek voor taalhantering*. Wolters-Noordhoff.
- Ent, W. van den (1941). *Het onderwijs in de Nederlandse taal en letterkunde op de middelbare school. Rapport van de commissie ter bestudering van de middelen tot verbetering van het onderwijs in het Nederlands aan scholen voor middelbaar en voorbereidend hoger onderwijs*. Rijksuitgeverij.
- Fisher, D., & Frey, N. (2015). *Text-dependent questions, grades K-5: Pathways to close and critical reading*. Corwin.
- Flood, J., & Lapp, D. (1987). Forms of discourse in basal readers. *The Elementary School Journal*, 87(3), 299-306.
- Graham, S., & Hebert, M. (2011). Writing to read: A meta-analysis of the impact of writing and writing instruction on reading. *Harvard Educational Review*, 81(4), 710-744.
- Griffioen, J. (1975). *Zeggen-schap: grondslagen en een uitwerking van een didactiek van het Nederlands in het voortgezet onderwijs*. Wolters-Noordhoff.
- Hebert, M., Simpson, A., & Graham, S. (2013). Comparing effects of different writing activities on reading comprehension: A meta-analysis. *Reading & Writing*, 26(1), 111-138.
- Hoozeveer, M., & Bonset, H. (1998). *Het schoolvak Nederlands onderzocht*. Garant.
- Kintsch, W. (2006). *Comprehension: A paradigm for cognition*. Cambridge University Press.
- Leest, J. (1932). *Het voortgezet onderwijs in de moedertaal*. J.B. Wolters.
- Ven, P.H. van de. (1996). *Moedertaalonderwijs: interpretaties in retoriek en praktijk, heden en verleden, binnen- en buitenland*. Wolters-Noordhoff (dissertatie RU).
- Vos, H.J. de (1939). *Moedertaalonderwijs in de Nederlanden. Een historisch-kritisch overzicht*

van de methoden bij de studie van de moedertaal in het middelbaar onderwijs sedert het begin van de 19^e eeuw. Van Mierlo-Proost.

- Watkins, N.W., & Liang, L.A. (2014). The 'literature' of literature anthologies. An examination of text types. *Middle Grades Research Journal*, 9(2), 57-73.

KEES DE GLOPPER is emeritus-hoogleraar Taalbeheersing van het Nederlands aan de Rijksuniversiteit Groningen. E-mail: c.m.de.glopper@rug.nl

VERSCHENEN PROEFSCHRIFT

Het verband tussen grammaticale vaardigheden en spelfouten tegen homofone werkwoordvormen

DOMINIEK SANDRA

Robert Chamalaun (2023). *The underestimated role of grammar in processing homophonous verb forms: the case of Dutch*. Radboud Universiteit Nijmegen. 161 blz. ISBN 9789464730197.

Op 3 maart 2023 promoveerde Robert Chamalaun aan de Radbouduniversiteit tot doctor, met bovengenoemd proefschrift. Zijn boek is opgebouwd uit een inleiding en vier experimentele hoofdstukken, in samenwerking met Mirjam Ernestus, Anna Bosman en Tijn Schmitz. Hoewel de algemene onderzoeksvraag die aan dit proefschrift ten grondslag ligt iedereen genoegzaam bekend is – hoe komt het dat spelfouten tegen homofone werkwoordvormen zo hardnekkig zijn? – is het nuttig om te starten met een beschrijving van het linguïstische profiel van de regelmatige Nederlandse werkwoordvormen. Dat zal vooral zinvol blijken bij de latere bespreking van de specifieke onderzoeksvraag van dit proefschrift: de onderwaardering van grammaticale kennis als één van de oorzaken van deze spelfouten.

Het linguïstische profiel van regelmatig gespelde Nederlandse werkwoordvormen

Het centrale thema van het proefschrift betreft een vertrouwd verschijnsel: de hardnekkige spelfouten bij homofone werkwoordvormen in het Nederlands. Homofone vor-

men hebben per definitie dezelfde verklaring, dezelfde uitspraak. Daarom komen ze altijd in paren voor: (ik) vind – (hij) vindt, (hij) belooft – (het is) beloofd, *verwachte* (winst) – (zij) *verwachtte*. Vanuit grammaticale perspectief vormen ze soms zelfs een trio, ook al zijn er nooit méér dan twee schrijfwijzen: (ik) *verantwoord* – (hij) *verantwoordt* – (het is) *verantwoord*.

De linguïstische systematiek achter de uitspraak van homofone werkwoordvormen

De gedeelde uitspraak is het gevolg van twee fonologische regels in het Nederlands. Die zijn van toepassing op een subgroep werkwoorden en verantwoordelijk voor het ontstaan van homofone spellingen. Een eerste regel betreft het proces van degeminatie. Dit zorgt ervoor dat een opeenvolging van twee dezelfde medeklinkers uitgesproken wordt alsof die medeklinker er maar één keer stond. Zo hoor je geen twee t's in bijvoorbeeld *praatte*, ook al zijn die fonologisch wel degelijk aanwezig: de eind-t in *praat* en de begin-t van het suffix *-te*, dat de onvoltooid verleden tijd aangeeft. Gevolg: *verwachte* (winst) en (hij) *verwachtte* hebben een identieke uitspraak. Zo ontstaan er homofonen tussen de onvoltooid verleden tijd van sommige werkwoorden en het gebruik van hun voltooid deelwoord als bijvoeglijk naamwoord. Een andere fonologische regel, eindklankverscherping, zorgt ervoor dat het foneem /d/ in woordfinale

positie als t-klank uitgesproken wordt, zoals in *kind* (foneem /d/ van *kinderen*), *blind* (*blinde*), *vind* (*vinden*). Toevoeging van het suffixfoneem /t/ aan de reeds als t-klank uitgesproken eind-/d/ verandert, door het proces van degeminatie, de uitspraak van de eindklank niet: we schrijven *dt* maar horen de t-klank in *vindt*, *wordt* en *zendt*. Gevolg: in woordfinale positie convergeren de letter(s) *d*, *t* en *dt* in dezelfde uitspraak. Zo ontstaan er homofonen (*a*) in de 1ste en 3de persoon enkelvoud tegenwoordige tijd bij werkwoorden met een stamfinale /d/ (*vind-vindt*) en (*b*) in diezelfde 3de persoon en het voltooid deelwoord bij werkwoorden met een zogenaamd zwak prefix (*belooft-belooft*).

De linguïstische systematiek achter de spelling van homofone werkwoordvormen

Toch worden werkwoordhomofonen niet op dezelfde manier gespeld. Daar is het morfologisch principe in de Nederlandse spelling verantwoordelijk voor. Dat principe stelt dat we eenzelfde morfeem altijd op dezelfde manier spellen. Het wordt toegepast op het niveau van twee morfeemtypes: de stam, althans voor de stemhebbende /d/ (kind want *kinderen*, blind want *blinde*, vind want *vinden*) en het suffix (*vindt* want *komt*). De drie eerder genoemde homofoontypes zijn daar het gevolg van: (*a*) *vind-vindt*: de *d* reflecteert het eindfoneem en de *t* het suffix voor de 3de persoon enkelvoud tegenwoordige tijd, (*b*) *belooft-belooft*: de *t* reflecteert het suffix voor de 3de persoon enkelvoud tegenwoordige tijd, de *d* het suffix voor het voltooid deelwoord, (*c*) *verwachte-verwachtte*: in de eerste vorm representeert de *t* het eindfoneem van de stam en de *e* het verbuigingssuffix (*verwachte* want *groene*), in de tweede vorm representeert de *t* het eindfoneem van de stam en de *te* het suffix voor de onvoltooid verleden tijd (*verwachtte* want *werkte*).

Tussen analytische helderheid en stigma
Geen enkele moedertaalspreker van het Nederlands heeft moeite met de fonologische regels. Als kind verwerf je die via impliciet leren, zonder je ooit van de onderliggende systematiek bewust te worden. Dat is ook nergens voor nodig, want onbewust pas je de regels toe. Het morfologisch principe in de spelling, daarentegen, zorgt bij veel moedertaalgebruikers voor problemen. Hier is het wel nodig om zich bewust te zijn van de onderliggende systematiek. Ons brein past de spellingconventies immers niet onbewust toe. Dat komt, deels althans, omdat we die regels bewust aangeleerd krijgen en omdat we vele keren minder schrijven dan spreken, twee factoren die het proces van automatisering in de weg staan. De feiten bewijzen dat sommigen grote moeite ondervinden met het begrijpen en interioriseren van de systematiek en dat anderen er af en toe niet in slagen om de regels snel genoeg toe te passen. De botsing tussen uitspraak en spelling (één uitspraak, twee schrijfwijzen) zorgt blijkbaar voor grote cognitieve hinder, hoe eenvoudig de spellingregels vanuit descriptief linguïstisch standpunt ook zijn. Het bekende gevolg: de regels voor de spelling van regelmatige Nederlandse werkwoordvormen zijn het zwarte beest van de Nederlandse spelling. Analytische helderheid voor sommigen. Een groot stigma voor anderen.

Het onderzoek van Chamalaun: het belang van grammaticale kennis

Het morfologisch principe achter de spelling van Nederlandse werkwoordvormen impliceert dat elke werkwoordsvorm die niet gespeld kan worden op basis van de uitspraak – zoals alle werkwoordhomofonen – gespeld moet worden via morfologische analyse. In het geval van werkwoordelijke vormen, ook als ze bijvoeglijk gebruikt worden, impliceert die analyse tevens een grammaticale analyse. Grammaticale tijd en/of persoon bepalen

immers hoe de vorm morfologisch is samengesteld en hoe die dus gespeld moet worden. Zo leidt een puur theoretische analyse tot een duidelijke hypothese: wie geen of slechts gebrekkige grammaticale vaardigheden bezit, moet problemen ondervinden met de spelling van werkwoordhomofonen. Die hypothese ligt ten grondslag aan de belangrijkste experimenten in Chamalaun's proefschrift.

Vorig onderzoek (Assink, 1985; Sandra, 2010, 2022; Sandra, Frisson, & Daems, 1999; Surkyn, Vandekerckhove, & Sandra, 2020, 2021) naar de oorzaken van de blijkbaar onuitroeibare spelfouten tegen werkwoordhomofonen ging ervan uit dat de bestudeerde spellers dat grammaticaal inzicht bezaten. De onderzoekshypothese was dat spelfouten niettemin tot stand konden komen doordat de schrijfsituatie (tijdsdruk, complexe schrijftaak) of de attitude van de speller (nonchalance) het werkgeheugen buitenspel zette. Onvoldoende geautomatiseerde spellingregels – zeker regels die grammaticale analyse vereisen – eisen voldoende capaciteit van het werkgeheugen en als die er niet is (of als de speller er geen beroep op doet) kan de regel niet tijdig toegepast worden. Die hypothese is ook meermaals bevestigd. Bijvoorbeeld, hoe groter het aantal woorden tussen het onderwerp en een erop volgende werkwoordhomofon, hoe groter het aantal spelfouten. Bovendien triggeren de beperkingen van het werkgeheugen een frequentie-effect in het langetermijngeheugen. De meest vertrouwde spellingvorm dringt zich spontaan op en zorgt voor een asymmetrische foutendistributie, zodat het grootste aantal fouten zich voordoet op de minst frequente homofon. Dat fenomeen staat bekend als homofoondominantie. Het veroorzaakt ook in andere talen, zoals het Frans, vergelijkbare spellingproblemen (bv. Largy, Fayol, & Lemaire, 1996; Sandra & Fayol, 2003).

De grote verdienste van het onderzoek van Chamalaun is dat het niet uitgaat van de aanwezigheid van voldoende grammaticale

vaardigheden, maar van de hypothese dat veel spelfouten tegen de werkwoordvormen het gevolg zijn van een gebrek aan zulke vaardigheden. Uit verschillende van zijn experimentele studies komt heel duidelijk naar voren dat die hypothese klopt.

In het eerste experimentele hoofdstuk (Hoofdstuk 2) focust Chamalaun nog niet op de beheersing van grammatica. In een corpusonderzoek stelt hij vast dat het patroon van homofoonintrusies op sociale media (Twitter) niet verschilt van het patroon dat eerder in experimentele contexten (dictees onder tijdsdruk) werd vastgesteld. Daarmee demonstreert hij de 'ecologische validiteit' van het model dat ik samen met collega's ontwikkeld had. Voor twee types werkwoordhomofonen (type *word-wordt* en type *belooft-belooft*) blijkt immers dat er ook op sociale media sprake is van homofoondominantie: bij het snel intikken van een tweet blijkt de kans groot dat de spelling van de meest frequente homofoon zich opdringt, zodat ook hier de meeste fouten zich voordoen op de minst voorkomende vorm. Voor homofonen van werkwoorden met een stamfinale *d* observeert Chamalaun, bovenop het effect van homofoondominantie, een globale voorkeur voor de *d*-vorm (zie ook Surkyn et al, 2020). De auteur suggereert dat dit het gevolg kan zijn van de paradigmatische druk van de stamspelling, die immers in elke vorm voorkomt. Ook in ons eigen onderzoek naar spelfouten op sociale media is inderdaad een vergelijkbare (maar andere vorm) van analogie bij spelfouten vastgesteld (Surkyn, Vandekerckhove, & Sandra, 2021). Chamalaun stelt ook vast dat tweets meer homofoonintrusies vertonen als ze 's avonds geschreven zijn, wat erop wijst dat vermoeidheid ervoor kan zorgen dat een spellingregel niet tijdig in het werkgeheugen wordt toegepast.

Hoofdstukken 3 en 4 focussen rechtstreeks op de impact van grammaticale vaardigheden op de spelling van werkwoordhomofonen. In Hoofdstuk 3, voor mij de belangrijkste

bijdrage tot de vakliteratuur, rapporteert Chamalaun drie experimenten, waarin hij laat zien dat er een sterke correlatie bestaat tussen de grammaticale vaardigheden van leerlingen in het mavo, havo en vwo (experiment uitgevoerd in alle leerjaren) en de kans dat ze een werkwoordhomofon correct spellen. Het onderzoek werd uitgevoerd met zwakke prefixwerkwoorden, apart voor de homofoon-contrasten tussen de 3de persoon enkelvoud tegenwoordige tijd en het voltooid deelwoord (*bepaalt-bepaald*) en tussen de onvoltooid verleden tijd en het bijvoeglijk gebruikte voltooid deelwoord (*verwachtte-verwachte*). Het belang van grammaticale vaardigheden wordt reeds duidelijk in een experiment waar proefpersonen enkel de grammaticale functie van een werkwoordhomofon moesten aankruisen. Leerlingen die hierop slecht scoorden, scoorden ook slecht in een spellingtest waarin ze dezelfde werkwoordhomofonen moesten opschrijven (in andere zinscontexten). Bovendien bleken zwakke grammaticale vaardigheden uit de foute associatie tussen de zinsfinale positie van een werkwoordelijke vorm en de benoeming (en spelling) van die vorm als voltooid deelwoord. De duidelijkste demonstratie van het belang van grammaticale vaardigheden in dit hoofdstuk is echter Experiment 3, waar proefpersonen de grammaticale functie van de te spellen vorm moeten aankruisen en onmiddellijk daarna de vorm moeten spellen. Een correcte identificatie van de grammaticale functie leverde significant vaker een correcte spelling op.

Een bijzonder interessante vaststelling in Experiment 3 is dat homofoonintrusies zich significant vaker voordeden als de werkwoordvorm een foute classificatie kreeg. Dit suggereert dat homofoonintrusies soms aangestuurd worden door een foute grammaticale analyse en niet altijd het gevolg zijn van de druk uit het langetermijngeheugen. Het impliceert uiteraard niet dat een 'pop-up' van de frequentste vorm – homofoon-

dominantie – nooit de oorzaak van deze fouten is. De vastgestelde correlatie tussen grammaticale vaardigheden en correct spellen van werkwoordhomofonen is eerder een extra factor in het model over de oorzaken van homofoonfouten dan een herschrijving van dat model. Het pleit dan ook voor de wetenschappelijke integriteit van Chamalaun en zijn coauteurs dat ze een andere belangrijke bevinding benadrukken: correcte grammaticale identificatie is geen garantie voor een correcte spelling. Ook al wordt de vorm grammaticaal correct benoemd, de spelling blijft in 49% van de gevallen fout (over alle jaren en opleidingen heen).

Hoofdstuk 4 zoomt weer in op het belang van grammaticale kennis, maar is vooral didactisch van insteek. In het onderzoek wordt nagegaan of de onderwijsmethode van Expliciete Directe Instructie betere vruchten afwerpt bij een poging om de prestaties te verbeteren op het vlak van werkwoordspelling dan de traditionele aanpak. De eerste methode onderscheidt zich van de tweede door het stellen van heldere doelen in verband met grammaticale concepten, haar systematische en interactieve aanpak, het interactief inoefenen en het checken of de doelen bereikt zijn. De traditionele methode wordt daarentegen gekarakteriseerd door het impliciete uitgangspunt dat leerlingen de grammaticale concepten beheersen en focust daarom te exclusief op de spellingregels zelf. Uit het onderzoek, waar dezelfde onderzoekstechniek werd gebruikt als in Experiment 3 in het vorige hoofdstuk – dit keer in een pre- en posttest om het effect van de interventie te kunnen meten – blijkt opnieuw hoe belangrijk grammaticale kennis is bij het spellen van werkwoordhomofonen. Ook hier is de kans op een correcte spelling significant groter na correcte identificatie van de werkwoordhomofon, en ook hier wordt de foute homofon vaker opgeschreven als de grammaticale identificatie fout is. De didactische vraag wordt mijns inziens echter niet overtuigend beant-

woord. In een experiment met scholieren van de middelbare school is er geen verschil tussen het effect van de twee onderwijsmethodes: beide methodes leiden tot een even sterke verbetering van grammaticale vaardigheden en spellingprestaties. De auteurs pleiten voor de superioriteit van Expliciete Directe Instructie in een experiment met universiteitsstudenten: de toename in de correlatie tussen grammaticale scores en spellingscores is immers sterker in die groep dan in de groep die de interventie op de traditionele manier kreeg. De grootte van de groepen proefpersonen is echter te klein om die conclusie te trekken. Niettemin is het belangrijk dat ook dit onderzoek tot dezelfde bevindingen leidt als het onderzoek in het vorige hoofdstuk, namelijk de correlatie tussen grammaticale vaardigheden en het al dan niet correct spellen van werkwoordhomofonen.

Het laatste experimentele hoofdstuk (Hoofdstuk 5) sluit niet aan bij de vraag in hoeverre grammaticale vaardigheden een impact hebben op de spelling van werkwoordhomofonen. Het focust zelfs niet op het spellingproces, maar op de impact van een correcte spelling van werkwoordhomofonen tijdens het leesproces. Dat is overigens een heel legitieme en belangrijke vraag: worden lezers gestoord door een verkeerd gespelde werkwoordhomofon? Samen met collega's heb ik eerder laten zien dat lezers tijdens het nalezen (een offlinetaak) sneller over spelfouten heen lezen als die corresponderen met de meest vertrouwde homofoonspelling (Verhaert, Danckaert, & Sandra, 2016). Chamalaun en collega's zoomen echter in op het onlineproces van zulke spelfouten (maar zie ook Verhaert, 2016). Met behulp van oogbewegingsonderzoek stellen ze vast dat foutief gespelde werkwoordhomofonen inderdaad een vertraging in het leesproces veroorzaken. De kans om op het woord te fixeren is groter als het een spelfout bevat en de fixatietijd is ook langer. De conclusie van de twee experimenten in het hoofdstuk

is dat lezers gebruik maken van morfografisch gecodeerde informatie, zelfs al levert de verklanking van de foute spelling van een homofon de juiste uitspraak op.

Besluit

Met zijn onderzoek heeft Chamalaun een belangrijke bijdrage geleverd tot het onderzoek naar de oorzaken van persistente fouten tegen werkwoordhomofonen. Enerzijds heeft hij laten zien dat de eerder gepubliceerde onderzoeksresultaten replicerbaar zijn in de wereld buiten het lab, meer bepaald op sociale media (zoals Surkyn et al., 2021). Anderzijds – en dat is zijn belangrijkste bijdrage – heeft hij op overtuigende wijze aangetoond dat grammaticale vaardigheden een belangrijke verklaringfactor zijn van deze spelfouten. Daarmee heeft hij het verklaringmodel van deze fouten uitgebreid. Bij sterke spellers komen die fouten wellicht tot stand door een tijdelijk falen van het werkgeheugen en de druk van de hoogfrequente homofoonspelling in het langetermijngeheugen. Bij zwakke spellers komen de fouten wellicht vaker tot stand door gebrekkige grammaticale vaardigheden.

Met dit onderzoek heeft Chamalaun ook onderstreept dat het belangrijk is om leerlingen voldoende vaardigheden bij te brengen om grammaticale analyses te maken die vereist zijn voor een correcte werkwoordspelling. Zo moeten zij de grammaticale rol van een werkwoord in een zin kunnen identificeren: tegenwoordige tijd (en weten wat het onderwerp is), verleden tijd, voltooid deelwoord, infinitief, of voltooid deelwoord dat als adjectief gebruikt is (Hoofdstukken 3 en 4). Volgens Chamalaun en collega's heeft een te sterke nadruk op het communicatief talenonderwijs ertoe geleid dat dit grammaticaal bewustzijn onvoldoende getraind wordt. De experimentele resultaten onderstrepen dat er niet enkel op communicatieve vaardigheden moet worden ingezet, maar dat grammaticaal inzicht

een noodzakelijke voorwaarde is om tot een correcte werkwoordspelling te komen. Hoe dat grammaticaal bewustzijn best getraind wordt, blijft echter onduidelijk. De meerwaarde van de methode van Expliciete Directe Instructie wordt in Hoofdstuk 4 immers onvoldoende overtuigend gedemonstreerd. Dat er echter voldoende onderwijsaandacht moet zijn voor grammaticaal bewustzijn in het kader van de werkwoordspelling is in dit proefschrift wel aangetoond – en bijzonder overtuigend. Dat is een belangrijk inzicht, dat het talenonderwijs volgens mij niet zomaar naast zich neer kan leggen. Het onderzoek van Chamalaun en collega's heeft dan ook niet enkel wetenschappelijke maar ook maatschappelijke relevantie.

NOOT

1. Het principe wordt niet toegepast voor de stemhebbende fonemen /v/ en /z/ (duif-duiven, huis-huizen) omdat dit een 'hoger', puur orthografisch principe zou schenden, nl. dat geen enkel Nederlands woord kan eindigen op de letter <v> of <z>.

LITERATUUR

- Assink, E. M. (1985). Assessing spelling strategies for the orthography of Dutch verbs. *British Journal of Psychology*, 76(3), 353–363.
- Largy, P., Fayol, M., & Lemaire, P. (1996). The homophone effect in written French: The case of verb–noun inflection errors. *Language and Cognitive Processes*, 11(3), 217–255.
- Sandra, D. (2010). Homophone dominance at the whole-word and sub-word levels: spelling errors suggest full-form storage of regularly inflected word forms. *Language and speech*, 53(3), 405–444.
- Sandra, D. (2022). Too little morphology can kill you: the interplay between low-frequency morpho-orthographic rules and high-frequency verb homophones in spelling errors. In R. Levie et al. (Eds.),

- Developing language and literacy: Studies in honor of Dorit Diskin Ravid* (pp. 191–229). Springer.
- Sandra, D. & Fayol, M. (2003). Spelling errors with a view on the mental lexicon: frequency and proximity effects in misspelling homophonous regular verb forms in Dutch and French. In H. Baayen & R. Schreuder (Eds.) *Trends in linguistics: morphological structure in language*. (pp. 485–514). De Gruyter.
- Sandra, D., Frisson, S., & Daems, F. (1999). Why simple verb forms can be so difficult to spell: the influencer of homophone frequency and distance in Dutch. *Brain and language*, 68(1–2), 277–283.
- Surkyn, H., Vandekerckhove, R., & Sandra, D. (2020). From experiment to real-life data: social factors determine the rate of spelling errors on rule-governed verb homophones but not the size of the homophone dominance effect. *The Mental Lexicon*, 15(3), 422–463.
- Surkyn, H., Vandekerckhove, R., & Sandra, D. (2021). The impact of analogical effects and social factors on the spelling of partially homophonous verb forms in informal social media writing. *Written Language and Literacy*, 24(1), 1–37.
- Verhaert, N., Danckaert, E., & Sandra, D. (2016). The dual role of homophone dominance: why homophone intrusions on regular verb forms so often go unnoticed. *The Mental lexicon*, 11(1), 1–25.
- Verhaert, N. (2016). *Rules or regularities? The homophone dominance effect in spelling and reading regular Dutch verb forms*. [Ongepubliceerd proefschrift]. Universiteit Antwerpen.

DOMINIEK SANDRA is verbonden als gewoon hoogleraar aan de Universiteit Antwerpen, Departement Taalkunde. Hij heeft onderzoek verricht op diverse domeinen in de psycholinguïstiek. Hij heeft tal van internationale en Nederlandstalige publicaties op zijn naam over de mentale processen die spelfouten veroorzaken tegen de werkwoordvormen. E-mail: dominiek.sandra@uantwerpen.be